

Tidligere i Tidsskriftet

«Vi skal pausere»

14. mars 1964 fylte nestor i norsk nevrologi, G.H. Monrad-Krohn (1884–1964), 80 år. Tidsskriftet nr. 5/1964, som utkom 1. mars, var et festskrift til ham (s. 397–499). Jubilanten selv bidro med «Et tilbakeblikk» (s. 451–76), en selvbiografi full av gode historier og refleksjoner. Etter å ha avlagt medisinsk embets-eksamen i Kristiania i 1911 dro han våren 1912 til London. Med denne erfaringen sammenliknet han de to byenes eksamensordninger.

Et tilbakeblikk

«Der finnes jo som bekjent to slags eksaminatorer: 1. De som ved en elskverdig eksaminasjon forstår å lokke frem skjulte kunnskapsskatter hos eksaminanden og 2. De som ser det som sin hovedoppgave å avsløre svakheter hos eksaminanden. Med et rikt spektrum av mellomtyper. Den første, elskverdige type var i avgjort overvekt i London, hvor det nok med mine initiale sprogvanskeligheter ellers kunne ha gått meg ille. De praktiske kliniske prøver var meget mer virkelighetsnære enn prøvene i Kristiania (...) Både i de kliniske prøver og i de skriftlige prøver fant jeg dette engelske system bedre og mindre sjansbetont enn det jeg var kjent med hjemmefra, hvor jeg en gang opplevde å få en påvist og anerkjent kjensgjerning underkjent av en morsk eksaminator. Jeg ble av professor Søren Laache hørt om heshet av stemmen og kom ved dette inn på larynxmusklenes innervasjon. Herunder nevnte jeg «Semon's Rule» (Oppkalt etter den kjente tyskfødte «visiting laryngologist» ved the National Hospital, Sir Felix Semon, som hadde vist at ved affeksjon av larynxnervene er abduktor-elementene mer vulnerable enn adduktorene). – «Det må De ikke tro», avbrøt Laache i en meget brysk tone. Da jeg visste at dette var godt underbygd og alment anerkjent og dessuten ble irritert over hans hånlige tone, svarte jeg: «Jeg tillater meg likevel å tro det, herr professor», hvorpå Laache i full vrede sa: «De er nok ikke med. Vi skal pausere.» Hvilket vi ble sittende tause og «pauserte». Laache fikserte meg med et olmt blikk, med det resultat at mine åndsevner nok ikke ble synderlig skjerpet – tvert imot. Jeg følte meg urettferdig behandlet og henvendte meg etterpå til Peter F. Holst, som ved den anledning var sensor (en ordning som senere ble forlatt). Han sa: «Jeg vet De hadde rett og forstår at De føler Dem forurettet. Men lag ikke noe bråk». Det gjorde jeg heller ikke. Et lite etterspill av en langt hyggeligere karakter fulgte 8 år etter da jeg tok doktorgraden [mars 1919, vår anmerkning]. Laache satt i min bedømmelseskomité, og i doktormiddagen etterat han var kommet i stemning tok han meg til side og sa plutselig til meg: «Etter eksamen var De sint på meg.» Jeg ville ikke lyve og sa bare: «La nå det være glemt, professor.» «Jeg vil bare De skal vite, at jeg kan forstå det,» sa Laache med et eiendommelig tonefall og viste meg i et kort glimt hvilken god hukommelse og hvilken øm samvittighet han hadde.»